

Sygn. akt II CSK 353/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku E. J. i S. J.

przy uczestnictwie P. Spółki

Akcyjnej w K. o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 grudnia 2015 r., sygn. akt I Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika kwotę 240zł
(dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez wnioskodawców skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do sformułowania na s. 3 pytania, obszernie uzasadnionego na s. 4-14, o rezultaty aprobowanej przez skarżących wykładni, innej aniżeli nieaprobowana przez nich wykładnia przyjęta w judykatach Sądu Najwyższego. Tak sformułowanego i uzasadnionego pytania nie można uznać za równoznaczne z wykazaniem wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazali bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c. i art. 285 § 2 k.c. ani też - poza gołosłownym stwierdzeniem - nie wyjaśnili, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów. Skarżący wręcz przyznali istnienie ukształtowanej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, której nie aprobuja, co jednak nie dowodzi zaistnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Ponieważ skarżący także twierdzą że ich skarga jest oczywiście uzasadniona, powinni przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna wnioskodawców nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi, ponieważ ogranicza się do powielania zarzutów wskazujących na rozbieżności interpretacyjne.

Skarżący nie przekonali zatem o spełnieniu także wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. 2015 r., poz. 1804), stosowanego z mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. 2016 r., poz. 1667).